

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 февруари 1977 година*

По дело 66-76

Confédération française démocratique du travail (CFDT), със седалище в Париж, за която се явява нейният генерален секретар г-н Edmond Maire, подпомаган от адв. Pierre Edouard Weil, avocat à la Cour de Paris, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Vogel, avocat à la Cour, 30, rue Goethe,

ищец,

срещу

Съветът на Европейските общности, за който се явява неговият правен съветник, г-н Antonio Sacchetti, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, при г-н Van Den Houten, директор на правната служба на Европейската инвестиционна банка, 2, place de Metz,

ответник,

с предмет отмяна на Решението на Съвета от 1 юни 1976 г. и на отказа, изразен от генералния секретар на Съвета в неговото писмо от 1 юли 1976 г., да представи на Съвета кандидатурите на CFDT за членство в Консултативния комитет, посочен в член 18 от Договора за ЕОВС,

СЪДЪТ,

В състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н Р. Pescatore, председател на състав, г-н М. Sørensen, г-н А. J. Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С иск, подаден в Съда на 14 юли 1976 г., Confédération française démocratique du travail (CFDT), иска отмяна на Решението на Съвета от 1 юни 1976 г. (ОВ 1976 г., L 149, стр. 12) „относно определяне на представителните организации, които да изготвят списъците с кандидати” за Консултативния комитет, посочен в член 18 от Договора за ЕОВС.

---

* Език на производството: френски.

2. Със същия акт, CFDT е поискала отмяна на отказа, изразен от генералния секретар на Съвета в неговото писмо от 1 юли 1976 г., да представи на Съвета кандидатурите, които са му били предложени от CFDT в нейното писмо от 4 юни 1976 г., за едно от местата, които следва да бъдат дадени на представителните организации на работниците за Франция.
3. В подкрепа на своите искания, ищецът поддържа, че изключването му от 1966 г. от броя на представителните организации на работниците, определени да заемат в Консултативния комитет едно от местата, предоставяни на Франция, представлява нарушение на разпоредбите на Договора за ЕОВС, и по-специално на член 18 от него.
4. С искане, внесено на 20 септември 1976 г., ответникът е повдигнал възражение за недопустимост на основание член 91 от Процедурния правилник.
5. В подкрепа на това възражение той изтъква, че нито член 33, нито член 38 от Договора за ЕОВС оправомощават CFDT да представя такъв иск, и от това заключава, че искът следва да бъде отхвърлен като недопустим, без да се разглежда по същество.
6. CFDT оспорва основателността на това възражение, като поддържа по-специално, че допустимостта на иска произтича от основния принцип на член 31 от Договора за ЕОВС, по смисъла на който „Съдът осигурява спазването на законността при тълкуването и прилагането на този договор, както и на разпоредбите, приети за прилагането му”.
7. Освен това тя изтъква, че поради липса на реална възможност за предявяване на иск в рамките на националната правна система, би съществувала опасност, че недопустимостта на иска пред Съда на ЕО би довела до отказ от правосъдие.
8. Принципите, изтъквани от ищеца, дори и да налагат разширително тълкуване на разпоредбите относно сезирането на Съда, с цел да се осигури правна защита на физическите лица, не позволяват обаче на Съда да изменя по собствена инициатива самите основания за своята компетентност.
9. По смисъла на член 38 от Договора за ЕОВС решенията на Съвета могат да бъдат отменени от Съда само по искане на една от държавите-членки или на Комисията.
10. Щом като е внесен от субект, различен от определените в посочения по-горе член, следователно искът не отговаря на едно основно условие за допустимост, изисквано от тази разпоредба.
11. Член 33 от Договора, като позволява предявяване на иск единствено срещу актове на Комисията, не е приложим в настоящия случай, в който искът е насочен срещу Съвета.
12. Освен това, ако разпоредбите на Договора за ЕОВС не упълномощават ищеца да предяви пряк иск срещу решенията на Съвета, контролът за законосъобразност на Съда по отношение на действителността на актовете на Съвета, въпреки това остава възможен, по инициатива на национален съд, при условията, определени в член 41 от Договора.

13. Доколкото е насочен срещу писмо на генералния секретар на Съвета от 1 юли 1976 г., искът не намира правно основание в посочените по-горе членове 33 и 38.

14. От друга страна, това писмо се ограничава с това да потвърди оспорваното решение на Съвета и да напомни процедурата, следвана от него при назначаването на членовете на Консултативния комитет.

15. На тези основания, е уместно да отхвърли иска като недопустим.

16. Накрая, по отношение на искането за спиране на процедурата по обновяване на Консултативния комитет, съдържащо се в исковата молба, това искане остава без предмет от момента, в който Съдът обяви иска за недопустим.

По съдебните разноси

17. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси;

18. По смисъла на член 69, параграф 3 от Процедурния правилник обаче, Съдът може да разпорежи всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноси поради изключителни обстоятелства.

19. В тези обстоятелства може да попадне случаят на профсъюзна организация, която предявява иск единствено с цел да осигури спазването на изискването за представителност, изрично признато в член 18 от Договора.

По изложените съображения, Съдът реши:

1) Отхвърля иска като недопустим.

2) Разпорежда всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноси.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 17 февруари 1977 година.

Подписи